

CORRUPT SKAZENÍ

Bestsellerová autorka New York Times
PENELOPE DOUGLAS

PENELOPE
DOUGLAS

CORRUPT
SKAZENÍ

Pandora
www.vydavatelstvepandora.sk

2024

Toto je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom autorovej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami, živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Corrupt

CORRUPT: SKAZENÍ

Copyright: © 2015 Penelope Douglas LLC

„Corrupt Valentine’s Day Scene“ © 2016 Penelope Douglas LLC

„Behind Devil’s Night“ © 2023 Penelope Douglas LLC

All rights reserved

Translation © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

Cover Design: © 2015 Cover to Cover Designs

Book design by George Towne

Illustrations: © Shutterstock

Slovak Edition: © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-115-4

ISBN 978-80-8247-116-1 PDF

ISBN 978-80-8247-117-8 EPUB

ISBN 978-80-8247-118-5 MOBI

TITULY OD PENELOPE DOUGLAS

Séria The Fall Away

Bully

Until You

Rival

Falling Away

The Next Flame

(vrátane noviel Aflame a Next to Never)

Stand Alone (bez pokračování)

Misconduct

Birthday Girl

Punk 57

Credence

Tryst Six Venom

Séria The Devil's Night

Corrupt

Hideaway

Kill Switch

Conclave *(novela)*

Nightfall

Fire Night *(novela)*

Pre Z. Kinga

„Si môj tvorca, ale ja som tvoj pán.“

Mary Shellyová, Frankenstein

Drahý čitateľ,

táto kniha sa zaoberá emocionálne ťažkými témami, vrátane predstavovania si pomsty, urážlivého/násilného a mizogýnného správania, toxických vzťahov, fyzického a sexuálneho napadnutia, drog použitých pri znásilnení, pochybného súhlasu, bondáže, únosu, skupinového sexu a zmienke o inceste.

Všetkým, ktorí sa domnievajú, že ich takýto obsah môže rozrušiť, odporúčame, aby pri rozhodovaní o tom, či budú pokračovať v čítaní, zvážili svoje duševné rozpoloženie.

PLAYLIST

-
- „Bodies“ od Drowning Pool
 - „Breath of Life“ od Florence & The Machine
 - „Bullet With a Name“ od Nonpoint
 - „Corrupt“ od Depeche Mode
 - „Deathbeds“ od Bring Me the Horizon
 - „The Devil In I“ od Slipknot
 - „Devil’s Night“ od Motionless in White
 - „Dirty Diana“ od Shaman’s Harvest
 - „Feed the Fire“ od Combichrist
 - „Fire Breather“ od Laurel
 - „Getting Away with Murder“ od Papa Roach
 - „Goodbye Agony“ od Black Veil Brides
 - „Inside Yourself“ od Godsmack
 - „Jekyll and Hyde“ od Five Finger Death Punch
 - „Let the Sparks Fly“ od Thousand Foot Krutch
 - „Love the Way You Hate Me“ od Like a Storm
 - „Monster“ od Skillet
 - „Pray to God (feat. HAIM)“ od Calvin Harris
 - „Silence“ od Delirium
 - „37 Stitches“ od Drowning Pool
 - „The Vengeful One“ od Disturbed
 - „You’re Going Down“ od Sick Puppies

ZÁKULISIE DIABLOVEJ NOCI

Všetko sa to začalo Michaelom Myersom.

Od chvíle, keď som ako dieťa videla *Halloween*, som ním bola posadnutá. Michael nie je ako iní fiktívni zabijaci. Nedá sa s ním sto-tožniť ako s Jasonom Voorheesom (Piatok trinásteho), Jigsawom alebo Pinheadom (Hellraiser). Jeho štýl nie je nápadný ako má Ghostface (Scream) alebo Freddy Krueger. A nie je vtipný ako Chucky. Je uhladený a metodický.

Nemá žiadny vysvetľujúci príbeh. Žiadny dôvod, prečo je taký, aký je. Je silný, tichý a znepokojujúci pri svojej schopnosti stalkovať. Je jednoduchý vo svojej technike a nikdy nič nevysvetľuje. Nerád rozpráva.

A ja tiež nie. Lol.

Ani tu sa podobnosť nekončí! Je zo stredozápadu. Ja som zo stredo-západu. On miluje masky. Ja milujem masky.

On žije pre Halloween a môj ty Bože, ja tiež. Často sa stáva, že si v deň vydania dávam maratón *Halloweenu*, pretože to považujem za oveľa menej stresujúce ako vypustenie knihy do sveta.

Ešte stále sa čudujete, prečo som svojho hrdinu v *Corrupt* pomenovala Michael? Musela som tu nechať odkaz na svojho obľúbeného krvavého zloducha najmä preto, že príbeh má podobnú atmosféru.

Keď som sa rozhodla napísať *Corrupt*, začalo to myšlienkou na mladú ženu, ktorú vinia z toho, že dostala niekoľko mladých mužov z jej mesta do väzenia. Odtiaľ sa odvíja dej. Šalela som. Pridala som do toho všetko, čo som mala rada – celé svoje temné srdce a všetku estetiku, ktorá ma priťahovala už od detstva. Halloween, jeseň, opustené miesta, katakomby, katedrály, cintoríny, napätie, vraždu, tajomstvo, nebezpečenstvo... Rozhodla som sa ukázať ľuďom svet, ktorý som naozaj milovala a v ktorom som si niekedy priala žiť. Celý lunapark dobrodružstiev, naháňačiek a temných miest. Môžem úprimne povedať,

že pri písaní tejto knihy som si uvedomila, ako veľmi milujem budovanie sveta. Páčilo sa mi, že mala dej aj mimo romantiky a je to jeden z príbehov, ktorý považujem za svoje doteraz najlepšie dielo.

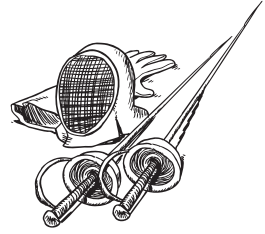
Samozrejme, ako pri všetkom, čo píšem, aj tu sú veci, v ktoré dúfam, že poviem svetu. *Corrupt* je o tom, že máte byť hrdý na to, kým ste a netreba sa ospravedlňovať za to, čo sa vám páči, pokiaľ to nikomu neubližuje. Ale viac ako len to som chcela, aby boli *Corrupt* a séria Diablovej noci únikom do iného sveta. Chcela som, aby sa čitatelia ponorili do inej reality, kde si nielenže môžeme vychutnať nebezpečenstvo a strach v bezpečí knihy, ale máme možnosť spoznať postavy tak, ako poznáme sami seba. Každá kniha je väčšia. Každý diel podrobnejší. So žiadnou z nich sa nerozlúčite na konci ich individuálneho príbehu. Zostanete s nimi počas celej cesty.

Ďakujem všetkým, ktorí podporujú túto sériu a dúfam, že budete mať chuť často sa k nej vracieť, pretože sú to tie najlepšie knihy!

L'appel du vide!

Pen

ERIKA

Nebude tu.

Nemal dôvod, aby sa objavil na bratovej rozlúčkovej oslave, keďže sa nemohli vystáť, takže...

Nie, nebude tu.

Vyhrnula som si rukávy ľahkého svetra, náhlivo som prebehla vchodovými dverami domu Cristovcov, rýchlou chôdzou som prešla cez vstupnú halu a zamierila rovno ku schodom.

Kútikom oka som zbadala spoza rohu vychádzať sluhu, ale nezastavila som sa.

„Slečna Faneová!“ zakričal za mnou. „Idete veľmi neskoro.“

„Áno, ja viem.“

„Pani Cristová vás hľadala,“ poznamenal.

Zdvihla som obočie, okamžite som sa zastavila a otočila sa. Pozrela som na neho ponad zábradlie s predstieraným údivom.

„Naozaj?“

Podráždene stisol pery.

„Nuž, poslala *ma*, aby som vás pohľadal.“

Usmiala som sa, naklonila sa cez zábradlie a dala mu rýchly bozk na čelo.

„Nuž, som tu,“ ubezpečila som ho. „Teraz sa môžete vrátiť k svojim dôležitým povinnostiam.“

Otočila som sa a pokračovala po schodoch za zvuku tichej hudby z večierka na terase.

Áno, veľmi som pochybovala, že by Delia Cristová, najlepšia priateľka mojej matky a matriarcha Thunder Bay, našej malej komunity na východnom pobreží, trávila svoj drahocenný čas hľadaním mojej maličkosti.

„Šaty máte na posteli!“ zavolať za mnou, keď som zašla za roh.

Vydýcha som si a s útrpným povzdychom som sa vydala na slabo osvetlenú chodbu, mrmlúc si popod nos.

„Ďakujem, Edward.“

Nepotrebovala som nové šaty. Mala som už niekoľko kúskov, ktoré som mala na sebe len raz a v devätnástich som si určite vedela vybrať šaty aj sama. Niežeby tu bol *on*, aby ich videl, a ak by aj bol, nepozrel by sa na mňa.

Nie. Mala by som byť vďačná. Pani Cristová na mňa myslela a bolo od nej pekné, že sa postarala o to, aby som si mala čo obliecť.

Nohy a chodidlá mi pokrývala tenká vrstva piesku. Siahla som na spodok voľných džínsových šortiek. Zamočila som ich na pláži. Budem potrebovať sprchu?

Nie, už som meškala. Kašľať na to.

Keď som vklázla do svojej izby - do tej, ktorú mi Cristovci nechali na prespávanie, na posteli som zbadala sexi biele kokteilové šaty a okamžite som sa začala vyzliekať.

Tenké špagetové ramienka mi takmer vôbec nedržali prsia, ale šaty perfektne sedeli, prispôbili sa môjmu telu a moja pokožka v nich vyzerala tmavšie. Pani Cristová mala úžasný vkus a asi bolo dobre, že mi tie šaty predsa len zaobstarala. Bola som príliš zaneprázdnená prípravami na zajtrajší odchod do školy, než aby som sa zaoberala tým, čo si dnes večer oblečiem.

Vbehla som do kúpeľne, opláchla som si lýtka a nohy od piesku, ktorý sa na mňa nalepil počas prechádzky, rýchlo som si vyčesala dlhé blond vlasy a naniesla si lesk na pery. Vrátila som sa do spálne, schmatla som telové topánky na vysokom opätku, ktoré mi nechala pri šatách, vybehla som späť na chodbu a dolu schodmi.

Ešte dvanásť hodín.

Srdce mi búšilo čoraz silnejšie, keď som prebehla cez vstupnú halu k zadnej časti domu. Zajtra budem o tomto čase úplne sama - bez matky, bez Cristovcov, bez spomienok...

A predovšetkým by som nemusela rozmýšľať, dúfať ani sa báť, že ho uvidím. Ani balansovať na hranici nadšenia a utrpenia, keby sa tak stalo. *Nie.* Budem môcť roztriahnuť ruky, točiť sa do kruhu a nedo-

tknem sa jedinej osoby, ktorú poznám. V hrudi mi prúdilo teplo a nevedela som, či je to strach alebo vzrušenie, ale bola som pripravená.

Pripravená nechať všetko za sebou. Aspoň na chvíľu.

Odbočila som doprava a obišla som kuchyne - jednu na každodenné použitie a druhú, ktorá s ňou susedila, pre cateringové služby - a zamierila som do zimnej záhrady na boku veľkého domu. Otvorila som dvojité dvere, vstúpila do masívnej miestnosti s keramickými dlaždicami, ktorej steny a strop boli celé zo skla. Okamžite som pocítila to zvýšenie teploty. Husté vlhké teplo preniklo cez látku mojich šiat a prilepilo mi ich na telo.

Nado mnou a všade okolo mňa sa v tichej tmavej miestnosti, ktorú osvetľovalo len mesačné svetlo prenikajúce cez okná nad hlavou, týčili stromy. Vdýchla som sladkú vôňu paliem, orchideí, ľalií, fialiek a ibišteka. Pripomínalo mi to mamin šatník a všetky vône z jej kabátov a šálov miešajúce sa v jednom priestore.

Zabočila som doľava a pri sklenených dverách vedúcich na terasu som vklázla do topánok. Hľadela som na dav.

Dvanásť hodín.

Potom som sa vystrela, prehodila si vlasy cez plece, aby som nimi zakryla ľavú stranu krku. Na rozdiel od svojho brata tu Trevor dnes večer určite bude a ten nerád vidí moju jazvu.

„Slečna?“ ozval sa čašník s podnosom.

Usmiala som sa a vzala som si jeden z pohárov, o ktorom som vedela, že je v ňom Tom Collins.

„Ďakujem.“

Drink bol obľúbeným nápojom manželov Cristovcov, preto trvali na tom, aby ho obsluha roznášala.

Čašník zmizol, presunul sa k ďalším hosťom, ale ja som zostala stáť na mieste a rozhliadla sa naokolo.

Listy na konároch sa chveli a v pokojnom vánku bolo ešte stále cítiť zvyšky dennej horúčavy. Prezerala som si dav. Všetci boli oblečení v ležérnych kokteilmových šatách a sakách.

Také dokonalé. Také čisté.

Svetlá na stromoch a obsluha v bielych vestách. Krištáľovo modrý bazén ozdobený plávajúcimi sviečkami. Trblietavé dámske prstene a náhrdelníky, ktoré zachytávali svetlo.

Všetko bolo také vyleštené... Zahľadela som sa na všetkých dospelých a rodiny, s ktorými som vyrastala. Predstavila si ich peniaze a značkové oblečenie. Často som videla len náter, ktorý sa nanáša, aby sa zakrylo hnijúce drevo. Temné skutky a zlé semienka, ale koho zaujímalo, že sa dom rozpadá, ak bol pekný, však?

Vo vzduchu sa vznášala vôňa jedla sprevádzaná jemnou hudbou sláčikového kvarteta a ja som rozmýšľala, či mám nájsť pani Cristovú a oznámiť jej, že som prišla alebo vyhľadať Trevora, keďže večierok bol predsa len na jeho počesť.

Namiesto toho som pevne zovrela pohár. Tep sa mi zrýchlil, keď som sa snažila odolať nutkaniu urobiť to, čo som naozaj chcela. To, čo som vždy chcela urobiť.

Pohľadať *ho*.

Ale nie, on tu nebude. Pravdepodobne tu nebude.

Možno tu je.

Srdce mi začalo búšiť a na krku som pocítila horúčavu. Proti svojej vlastnej vôli som začala blúdiť pohľadom. Po miestnosti a po tvárach, hľadajúc...

Michaela.

Nevidela som ho celé mesiace, ale cítila som, ako ma to k nemu ťahá všade, najmä v Thunder Bay. Pri fotografiách, ktoré mala jeho matka v tomto dome, pri závanе jeho vône, ktorá sa predrala na chodbu z jeho starej spálne...

Možno je tu.

„Rika.“

Zažmurkala som a zvrtila hlavou doľava, keď som počula, ako ma Trevor volá.

Vyšiel z davu. Svetlé vlasy mal čerstvo ostrihané úplne nakrátko, jeho tmavomodré oči vyzerali netrpezlivo a krok mal rozhodný.

„Ahoj, zlato. Už som si myslel, že neprídeš.“

Zaváhala som, cítila som, ako sa mi sťahuje žalúdok. Potom som sa však prinútila usmiať, keď ku mne pristúpil vo dverách zimnej záhrady.

Dvanásť hodín.

Rukou mi sklzol okolo pravej strany krku - nikdy nie okolo ľavej - a palcom mi prešiel po líci, jeho telo sa dotýkalo môjho.

Otočila som hlavu, nepríjemne som sa zavrтела.

„Trevor...“

„Nevedel som, čo budem robiť, ak sa dnes večer neukážeš,“ prerušil ma. „Hádzať ti kamene do okna, spievať ti serenády, možno ti priniesť kvety, cukríky, nové auto...“

„Mám nové auto.“

„Myslím *skutočné* auto.“ Nakoniec sa usmial.

Prevrátila som očami a vyslobodila sa z jeho zovretia. Aspoň si pri mne opäť robil žarty, aj keď to bolo len preto, aby pourážal moju úplne novú Teslu. Elektromobily očividne neboli *skutočné* autá, ale hej, zniesla som to, ak to znamenalo, že konečne skončil s tým, čím spôsobil, že som sa cítila ako hovno kvôli všetkému ostatnému.

S Trevorom Cristom sme sa priatelili od narodenia. Celý život sme spolu chodili do školy a rodičia nás vždy dávali dokopy, akoby bol náš vzťah nevyhnutný. A minulý rok som to konečne vzdala.

Chodili sme spolu takmer celý prvý rok na vysokej škole, keď sme spolu navštevovali Brownovu univerzitu - alebo vlastne ja som sa prihlásila na Brownovu univerzitu a on ma nasledoval - ale v máji sa to skončilo.

Alebo *ja* som to v máji skončila.

Bola to moja chyba, že som ho nemilovala. Bola to moja chyba, že som mu nechcela dať viac času. Bola to moja chyba, že som sa rozhodla zmeniť školu a ísť do mesta, kam by za mnou nešiel.

Bola to aj moja chyba, že sa podvolil otcovej požiadavke, aby tiež prestúpil a nakoniec začal chodiť na Annapolis a mojou chybou bolo tiež, že som rozvrátila naše rodiny.

Bola to moja chyba, že som potrebovala priestor.

Vydýchla som a prinútila som sa uvoľniť svaly. *Dvanásť hodín.*

Trevor sa na mňa usmial, oči mu horeli, keď ma vzal za ruku a viedol ma späť do zimnej záhrady. Zatiahol ma za sklo, držal ma tesne za boky a šepkal mi do ucha:

„Vyzeráš nádherne.“

Opäť som sa odtiahla a vytvorila medzi nami niekoľko centimetrov priestoru.

„Aj ty vyzeráš dobre.“

Podobal sa na svojho otca. Mal pieskovo svetlé vlasy, úzku čelusť a úsmev, ktorý by dokázal v jeho rukách roztopiť každú. Aj sa obliekal ako pán Crist. Vyzeral uhladene v polnočne modrom saku, bielej košeli a striebornej kravate. Taký upravený. Taký dokonalý. Trevor robil všetko podľa pravidiel.

„Nechcem, aby si išla do Meridian City,“ povedal a prižmúril oči. „Nebudeš tam mať nikoho, Rika. Na Brownovej som bol s tebou aspoň ja a Noah bol necelú hodinu od Bostonu. Mala si priateľov nablízku.“

Áno. Nablízku.

Práve preto som potrebovala niečo iné. Nikdy som nemusela opustiť bezpečie ľudí okolo seba. Vždy tu bol niekto - rodičia, Trevor, môj priateľ Noah - kto ma zdvihol, keď som spadla. Dokonca aj keď som odišla na vysokú školu a vzdala sa pohodlia, ktoré mi poskytovala mama a Cristovci, Trevor ma stále nasledoval. A potom som mala priateľov zo strednej školy, ktorí chodili na neďaleké univerzity. Ako by sa nič nezmenilo.

Chcela som sa dostať do nejakých menších problémov. Chcela som sa zašpiniť, nájsť niečo, čo by mi opäť rozbúchalo srdce a chcela som zistiť, aké to je, keď sa nemám koho chytiť.

Snažila som sa mu to vysvetliť, ale vždy, keď som otvorila ústa, našla som tie správne slová. Nahlas to znelo sebecky a nevďačne, ale vo vnútri...

Potrebovala som vedieť, z čoho som. Potrebovala som vedieť, či mám na čom stáť bez záštity mena mojej rodiny, podpory ostatných, ktorí mi kryjú chrbát alebo bez Trevorovho neustáleho obskakovania. Keby som odišla do nového mesta, medzi nových ľudí, ktorí nepoznajú moju rodinu, venovali by mi vôbec čas? Mali by ma vôbec radi?

Nebola som šťastná na Browne, ani s Trevorom. Hoci rozhodnutie odísť bolo ťažké a sklamalo to moje okolie, bolo to to, čo som chcela.

Buď sama sebou.

Srdce sa mi rozbúšilo, keď som si spomenula na slová Trevorovho brata. Sotva som sa vedela dočkať. Ešte dvanásť hodín...

„Ale na druhej strane to asi nie je celkom pravda, však?“ spýtal sa s obviňujúcim tónom v hlase. „Michael hrá za *Storm*, takže teraz bude on v tvojej blízkosti.“

Privrela som oči a zhlboka som sa nadýchlá, keď som odkladala nápoj.

„Pri viac ako dvoch miliónoch obyvateľov pochybujem, že naňho budem narážať často.“

„Pokiaľ ho nevyhľadáš.“

Prekrižila som si ruky na hrudi, nespúšťala som z Trevora oči a odmietala som, aby ma vtiahol do tohto rozhovoru.

Michael Crist bol Trevorovým bratom. O niečo starší, o niečo vyšší a oveľa hrozivejší. Takmer vôbec si neboli podobní a navzájom sa nenávideli. Trevor naňho žiarlil, odkedy si pamätám.

Michael práve skončil na Westgate University a takmer okamžite ho získala NBA. Hral za Meridian City Storm, jeden z najlepších tímov v NBA. Takže áno, v meste by som poznala jedného človeka.

Neprinieslo by mi to však nič dobré. Michael sa na mňa sotva pozrel a keď sa so mnou rozprával, jeho tón nebol o nič lepší, ako keby hovoril so psom. Nemala som v pláne skrížiť mu cestu.

Nie, už dávno som sa poučila.

To, že budem v Meridian City, nemalo s Michaelom aj tak nič spoločné. Bolo to bližšie k domovu, takže som mohla častejšie navštevovať mamu, ale zároveň to bolo jediné miesto, kam Trevor nepôjde. Nenávidel veľké mestá a ešte viac nenávidel svojho brata.

„Je mi to ľúto,“ povedal Trevor nežnejšie. Chytil ma za ruku a pritiahol si ma k sebe. Rukou mi opäť skĺzol okolo krku. „Ja ťa len milujem a toto nenávidím. Patríme k sebe, Rika. Vždy sme to boli my.“

My? Nie.

Trevor mi nerozbúchal srdce tak, aby som sa cítila ako na prekliatej horskej dráhe. Nesnívala som o ňom a nebol prvým, na koho som myslela, keď som sa zobudila.

Nemátal ma.

Zastrčila som si vlasy za ucho a všimla som si, ako pohľadom nákrátko zaletel k môjmu krku. Rýchlo odvrátil zrak, akoby ju nevidel. Tá jazva ma asi robila menej dokonalou.

„No tak,“ naliehal, oprel si o mňa čelo a chytil ma za pás. „Som na teba dobrý, nie je to tak? Som milý a vždy som tu pre teba.“

„Trevor,“ namietla som a snažila som sa vymaniť z jeho zovretia.

Ale potom sa jeho ústa pritísli k mojim, vôňa jeho kolínskej ma páčila v nose, rukami ma objal okolo pása.

Päťami som mu tlačila do hrude, odtláčala sa a odtrhla od neho svoje pery.

„Trevor,“ zavrčala som potichu. „Prestaň.“

„Dám ti všetko, čo potrebuješ,“ odvetil a jeho hlas sa zmenil na zlostný, keď mi zaboril hlavu do krku. „Vieš, že to budeme my.“

„Trevor!“ Napla som všetky svaly v rukách, zatlačila som naňho a konečne som ho odstrčila. Spustil ruky a cúvol o krok dozadu.

Okamžite som ustúpila, ruky sa mi triasli.

„Rika.“ Natiahol sa ku mne, ale ja som sa vystrela a znova cúvla.

Spustil ruku, pokrútil hlavou.

„Fajn,“ odsekol s úškrnom. „Tak choď do školy. Nájdi si nových priateľov a všetko tu zanechaj. Ako chceš. Ale tvoji démoni ťa budú stále prenasledovať. Neunikneš im.“

Prstami si prehrabol vlasy, zazrel na mňa, narovnal si kravatu a prešiel okolo mňa von.

Pozerala som za ním a hnev v hrudi sa mi zväčšoval. Čo to, dopekla, malo znamenať? Nič ma nedržalo pri zemi a pred ničím som sa nesnažila utiecť. Chcela som len slobodu.

Odstúpila som od dverí, nemohla som sa vrátiť von. Nechcela som sklamať pani Cristovú tým, že sa vytratím z oslavy jej syna, ale už som tu nechcela stráviť svoje posledné hodiny. Chcela som byť s mamou.

Otočila som sa, pripravená odísť, ale potom som zdvihla zrak a okamžite som sa zastavila.

Žalúdok sa mi prevrátil, nemohla som dýchať.

Doriti.

V jednom z čalúnených kresiel vzadu v zimnej záhrade sedel Michael, upieral na mňa zrak a vyzeral až desivo pokojne.

Michael. Ten, ktorý nebol milý. Ten, ktorý ku mne nebol dobrý.

Hrdlo sa mi zovrela, chcela som prehltnúť, ale nemohla som sa pohnúť. Len som uprene hľadela, paralyzovaná. Bol tam od chvíle, kedy som prvýkrát vošla dnu? Po celý čas?

Oprel sa v ťažkom kresle, takmer zahalenom tmou a tieňmi stromov nad hlavou. Jednu ruku mal položenú na basketbalovej lopte, ktorú mal na stehne a druhú na opierke na ruky, v prstoch mal hrdlo fľaše s pivom.

Srdce mi začalo búšiť tak silno, až to bolelo. Čo to robil?

Zdvihol fľašu k ústam, stále ma pozoroval a ja som na zlomok sekundy sklopila zrak, rozpaky mi rozohriali líca.

Videl celú tú scénu s Trevorom. *Dofrasa.*

Znovu som zdvihla zrak. Jeho svetlohnedé vlasy boli upravené tak, akoby ho mali fotiť na obálku časopisu a jeho orieškové oči vždy pripomínali jablčný mušt s kúskami korenia. Zdali sa tmavšie, ako v skutočnosti boli. Ukryté v tieni ma prebodávali spod rovného obočia, ktoré sa stáčalo dovnútra. Vyzeral rovnako pôsobivo, aký bol. Na jeho plných perách sa neobjavil ani náznak úsmevu a jeho vysoká postava takmer pohltila celé kreslo.

Mal oblečené čierne nohavice, čierne sako a bielu košeľu s rozopnutým golierom. Bez kravaty, pretože si ako zvyčajne robil, čo chcel.

A to je všetko, na čo sa pri Michaelovi mohol ktokoľvek spoľahnúť. Ako sa *javil*. Ako vyzeral. Nemyslela som si, že jeho rodičia tušili, čo sa odohráva za tými očami.

Sledovala som, ako vstáva z kresla a odhadzuje basketbalovú loptu na miesto. Kráčal ku mne, nespúšťajúc zo mňa zrak.

Čím viac sa približoval, tým jeho stodeväťdesiattri centimetrov vyzeralo vyšších. Michael bol štíhly, ale svalnatý a ja som sa pri ňom cíti-

la malá. V mnohých ohľadoch. Vyzeral, akoby kráčal priamo ku mne. Srdce mi búšilo, prižmúrila som oči a pripravila sa.

Ale nezastavil sa.

Keď prechádzal okolo mňa, zacítila som slabú vôňu jeho sprchového gélu. V hrudi ma zabolelo, keď bez slova vyšiel z dverí zimnej záhrady.

Stisla som pery, bojovala som s pálením v očiach.

Jednej noci si ma všimol. Jednej noci pred tromi rokmi vo mne Michael niečo videl a páčilo sa mu to. A práve, keď sa začínal rodiť oheň pripravený vzplanúť a vybuchnúť v záplave plameňov, zastavil sa. Schoval svoju zúrivosť a horúčavu, pohltil ich.

Rýchlo kráčajúc som sa vrátila do domu, prešla cez predsieň a vyšla von prednými dverami. Hnev a frustrácia nahlodávali všetky moje nervy v tele. Mierila som k autu.

Okrem tej jednej noci ma väčšinu života ignoroval a keď sa mi prihovril, bolo to strohé.

Prehltla som hrču v hrdle a vlezla som do môjho auta. Dúfala som, že ho v Meridian City neuvidím. Dúfala som, že sa naše cesty nikdy neskrižia a ja o ňom už nikdy nebudem počuť.

Rozmýšľala som, či vôbec vie, že sa tam sťahujem. Na tom však nezáležalo. Dokonca aj v tom istom dome som mohla byť na inej planéte ako on.

Naštartovala som, z reproduktorov sa ozvalo 37 Stitches od Drowning Pool. Na dlhej príjazdovej ceste som zrýchlila, stláčajúc zároveň ovládač na otváranie brány. Vyletela som na cestu. Môj dom bol vzdialený len niekoľko minút, stačila krátka prechádzka, ktorú som absolvovala vo svojom živote už mnohokrát.

Nútila som sa zhlboka dýchať, snažila som sa upokojiť. *Dvanásť hodín.* Zajtra nechám všetko za sebou.

Vysoké kamenné múry domu Cristovcov sa skončili a ustúpili stromom lemujúcim cestu. O necelú minútu sa objavili stĺpy plynových lúčok pri našom dome, ktoré osvetľovali noc. Odbočila som doľava, stlačila tlačidlo a prešla so svojou Teslou cez bránu. Vonkajšie lampy vrhali mäkkú žiaru okolo kruhovej príjazdovej cesty s veľkou mramorovou fontánou uprostred.

Zaparkovala som pred domom a ponáhľala sa k dverám. Chcela som zaliezť do postele, kým nebude zajtra.

Potom som však zdvihla zrak a dvakrát som sa pozrela na okno svojej spálne. Horela v ňom sviečka.

Čože?

Nebola som doma od neskorého rána. A určite som nenechala horieť sviečku. Bola vo farbe slonovej kosti a stála v sklenenom svietniku.

Podišla som k vchodovým dverám, odomkla ich a vkročila dnu.

„Mama?“ zavolala som.

Predtým mi napísala správu, že ide spať, ale nebolo by nezvyčajné, keby bola ešte stále hore.

Do nosa mi prenikla známa vôňa čerstvých kvetov orgovánu. Rozhliadla som sa po veľkej hale, biela mramorová podlaha sa v tme zdala sivá.

Oprela som sa o schody a pozerala na tri poschodia strašidelného ticha nado mnou.

„Mama?“ znova som zavolala.

Obišla som biele zábradlie, vybehla po schodoch na druhé poschodie a zabočila doľava. Moje kroky na slonovinovo-modrých kobercoch pokrývajúcich drevenú podlahu utíchli.

Pomaly som otvorila matkine dvere a vkradla sa dnu. V izbe bola takmer tma, až na svetlo v kúpeľni, ktoré nechávala vždy zapnuté. Prešla som k jej posteli, natiahla som krk a snažila sa dovidieť na jej tvár. Bola otočená k oknám.

Jej svetlé vlasy ležali na vankúši. Natiahla som ruku a odhrnula jej ich z tváre.

Dvíhanie a klesanie jej tela mi prezradilo, že spí. Pozrela som na jej nočný stolík. Bolo tam pol tucta fľaštičiek s tabletkami. Ktovie, čo si vzala a koľko...

Pozrela som sa na ňu a zamračila sa.

Lekári, domáca odvykačka, terapia... Počas rokov od otcovej smrti nič nezabralo. Moja matka sa chcela zničiť smútkom a depesiou.

Našťastie mi veľmi pomohli Cristovci, preto som mala v ich dome vlastnú izbu. Nielenže bol pán Crist správcom otcovho majetku a sta-

ral sa o všetko, kým neskončím vysokú školu, ale pani Cristová sa stala mojou druhou matkou.

Bola som im nesmierne vďačná za všetku pomoc a starostlivosť, ale teraz... som bola pripravená prevziať zodpovednosť. Bola som pripravená na to, aby sa iní ľudia o mňa prestali starať.

Otočila som sa, vyšla z jej izby, potichu zavrela dvere a zamierila do svojej izby o dvoje dverí ďalej.

Vošla som dnu, hneď som si všimla sviečku horiacu vedľa okna.

Srdce mi preskočilo úder, rýchlo som sa rozhladla po miestnosti, našťastie som nikoho iného nevidela.

Zapálila ju moja mama? Musela. Naša gazdiná dnes nepracovala, takže tu nikto iný nebol.

Prižmúrila som oči, priblížila som sa k oknu a potom mi pohľad padol na tenkú drevenú debničku, ktorá ležala na malom okrúhlom stolíku vedľa sviečky.

Pocítila som nevoľnosť. Trevor mi nechal nejaký darček?

Ale mohla to byť aj moja mama alebo pani Cristová, hádala som.

Zložila som veko a odložila ho nabok, stiahla dole výplň a naskytol sa mi pohľad na bridlicovo sivý kov s ozdobnými rytinami.

Otvorila som oči doširoka a okamžite som sa zohla k hornej časti debničky, lebo som vedela, čo tam nájdem. Ovinula som prsty okolo rukoväte a s úsmevom som vytiahla ťažkú oceľovú damaškovú čepeľ.

„Páni.“

Pokrútila som hlavou, nemohla som tomu uveriť. Dýka mala čiernu rukoväť s bronzovým krížom. Silnejšie som ju zovrela v ruke, zdvihla čepeľ a pozerala na línie a rytiny.

Odkiaľ to, dočerta, prišlo?

Milovala som dýky a meče, odkedy som v ôsmich rokoch začala šermovať. Môj otec hlásal, že džentlmenské umenie je nielen nadčasové, ale aj potrebné. Šach ma mal naučiť stratégiu, šerm ľudskej povahe a sebazáchove, tanec ma mal poučiť o mojom tele. Všetko potrebné pre všestranného človeka.

Zovrela som rukoväť a spomenula si, ako mi prvýkrát dal do ruky šermiarsky fleuret. Bola to tá najkrajšia vec, akú som kedy videla. Prstom som si prešla po jazve na krku a zrazu som sa mu cítila opäť bližšie.

Kto to tu nechal?

Nahliadla som späť do debničky. Vytiahla som malý papierik s čiernym písmom. Oblizla som si pery, mlčky som si prečítala slová. *Pozor na zúrivosť trpezlivého človeka.*

„Čože?“ povedala som sama sebe a zmätene som zvrátila obočie.

Čo to znamenalo?

Zdvihla som zrak a zalapala po dychu. Čepeľ a lístok som pustila na zem.

Prestala som dýchať, srdce sa mi snažilo preraziť hrudník.

Pred mojím domom stáli traja muži, jeden vedľa druhého a pozerali na mňa cez okno.

„Čo to, dopekla, je?“ vydýchla som a snažila sa pochopiť, čo sa dialo.

Bol to žart?

Stáli úplne nehybne a pozerali na mňa. Prebehol mi mráz po chrbte.

Čo robili?

Všetci traja mali na sebe džínsy a čierne kanady. Pozerala som do čiernej prázdnoty ich očí a zaťala som zuby, aby som sa nezačala triasť.

Masky. Čierne mikiny a masky.

Pokrútila som hlavou. *Nie.* To nemohli byť oni. Bol to vtip.

Najvyšší stál naľavo, na hlave mal bridlicovo šedú kovovú masku so stopami po pazúroch, ktoré mu deformovali pravú stranu tváre.

Ten uprostred bol nižší a hľadel na mňa cez bielo-čiernu masku s červeným pruhom na ľavej strane tváre, ktorá bola tiež dobitá a preliačená.

A ten po mojej pravici, ktorého čierna maska úplne splyvala s čiernou mikinou, takže sa nedalo presne určiť, kde má oči, bol ten, pri ktorom sa mi napokon roztriasla hrud'

Cúvla som od okna a snažila som sa polapiť dych, keď som sa vrhla po telefón. Stlačila som 1 na pevnej linke a čakala som, kým mi zdvih-

ne telefón bezpečnostná služba, ktorá sa nachádzala len pár minút ďalej dole na ulici.

„Pani Faneová?“ ozval sa muž.

„Pán Ferguson?“ vydýchla som a vrátila sa k mojim oknám. „Tu je Rika. Mohli by ste poslať auto...?“

Zasekla som sa uprostred vety. Príjazdová cesta bola prázdna. Boli preč. Čože?

Preletela som očami doľava a potom doprava, podišla som až k stolu a naklonila som sa, aby som zistila, či nie sú blízko domu. Kam, dočerta, šli?

Mlčala som a počúvala, či sa v okolí domu niekto neozýva, ale všade bolo ticho a pokoj.

„Slečna Faneová?“ ozval sa pán Ferguson. „Ste ešte tam?“

Otvorila som ústa a vykoktala som:

„Myslela som... myslela som si, že som niečo videla... za oknami.“

„Posielame dohora auto.“

Prikývla som.

„Ďakujem.“

Zložila som, stále sa pozerajúc von oknom.

Nemohli to byť oni.

Ale tie masky... Boli jediní, ktorí tie masky nosili.

Prečo by sem prišli? Prečo by sem prišli po troch rokoch?